

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. H.**, zast. JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem, se sídlem Ostrovského 3, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2014, č. j. 32 Az 15/2014 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2014, č. j. OAM-268/ZA-ZA02-HA08-2013, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím rozhodl žalovaný, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřijatelná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[2] Žalobce namítal ve své žalobě ze dne 8. 4. 2014 porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany obsahovala nové skutečnosti, a neměla tak být hodnocena jako nepřijatelná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce namítal rovněž porušení ustanovení § 3 správního řádu, jelikož žalovaný podle názoru žalobce nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

[3] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (viz ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu,

kteřý tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

[4] Z hlediska skutkových zjištění vycházel krajský soud zejména z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 2. 7. 2003. Tato žádost byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2003, č. j. OAM-3172/VL-10-17-2003, zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Následná žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2003, č. j. 24 Az 1815/2003 - 18, zamítnuta. Svou druhou žádost podal žalobce dne 27. 8. 2013, přičemž v této žádosti uvedl, že je čínské národnosti i státní příslušnosti, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Svou vlast opustil v září 2002, protože praktikoval cvičení hnutí Falun Gong, jež je v Číně označováno za sektu a jehož přívrženci jsou zavíráni do vězení. Samotný žalobce veřejně necvičil, spíše nabízel tiskoviny týkající se hnutí. Žalobce uvedl, že v srpnu 2001 byl spolu s rodinnými příslušníky uvězněn. Žalobce blíže vysvětlil, že se nemělo jednat o oficiální vězení, přičemž z tohoto vězení se následně dostal pomocí úplatku. Po případném návratu do Číny se proto obává opětovného uvěznění. V lednu a květnu 2013 bylo proti němu v České republice vedeno řízení o správním vyhoštění. V červnu 2013 si na zastupitelském úřadu Číny v České republice vyřídil nový cestovní doklad. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 6. 9. 2013 a doplňujícím pohovoru konaném dne 30. 10. 2013 žalobce uvedl, že od skončení prvního azylového řízení v roce 2003 do podání své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany pobýval na území České republiky nelegálně. Během prvního azylového řízení uváděl jako důvody své žádosti nepříznivou ekonomickou situaci, jelikož se obával, že sdělení nynějších důvodů by pro něj tehdy mohlo mít negativní důsledky ze strany státu. V lednu 2013 mu bylo uloženo soudní vyhoštění a v květnu 2013 mu hrozila deportace. Opakovanou žádost podal poté, co byl zajištěn policií a hrozilo mu vycestování z území České republiky.

[5] Po porovnání důvodů současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s důvody, které žalobce uváděl v předchozím pravomocně ukončeném řízení (opuštění vlasti pro ekonomické problémy a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky), uzavřel krajský soud, že tyto důvody jsou stejné a představují snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobce totiž podal druhou žádost po pravomocně uloženém soudním vyhoštění a v době reálné hrozby jeho deportace do země původu. Pokud jde o žalobcem tvrzené členství ve Falun Gong, krajský soud toto tvrzení vnímá jako účelové, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce již v řízení o správním vyhoštění v roce 2011 na policii vypověděl, že mu v návratu do vlasti nic nebrání a návratu se neobává. Krajský soud se taktéž ztotožnil s názorem žalovaného, že vědomosti žalobce o hnutí Falun Gong, na něž se žalovaný žalobce dotazoval při doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 30. 10. 2013, jsou velice povrchní a nedostatečné k tomu, aby mohly být považovány za věrohodné. Krajský soud dále přihlédl k tomu, že žalobce svou příslušnost k Falun Gong uvádí až po deseti letech svého nelegálního pobytu v České republice. Krajský soud následně konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a uzavřel, že žalobce v současném řízení neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

pokračování

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 27. 1. 2015 kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v první řadě namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předchozím řízení. Nezákonnost stěžovatel spatřuje v závěru krajského soudu o tom, že důvody současné žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako důvody uvedené v první žádosti stěžovatele. Takový skutkový závěr neodpovídá obsahu spisu. Stěžovatel proto již v žalobě namítal, že žalovaný porušil zákon o azylu ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jelikož stěžovatel uvedl ve své současné žádosti nové skutečnosti, měl ji správní orgán hodnotit jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. Stěžovatel zároveň považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné, a to jednak z důvodu nesrozumitelnosti a následně též pro nedostatek důvodů rozhodnutí. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na to, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve konstatoval, že žalobce uvedl v současném azylovém řízení stejné důvody jako v řízení předchozím, tzn. snahu o legalizaci svého pobytu na území České republiky, nicméně následně krajský soud na straně 5 napadeného rozsudku vyslovil, že stěžovatel ve své opakované žádosti uvádí zcela účelově odlišné a údajně nové informace, aby tak dosáhl příznivějšího rozhodnutí ve věci. Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu nedostatečné odůvodnění závěru ohledně míry jeho znalostí o hnutí Falun Gong. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává stěžovatel navíc v tom, že krajský soud se v něm nevypořádal s jeho námitkou týkající se porušení ustanovení § 3 správního řádu, jelikož žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neopatřil si dostatečné podklady pro závěr, že žádost stěžovatele je zjevně nedůvodná z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel poukazuje taktéž na vady v řízení před krajským soudem, když uvádí, že mu nebyla doručena výzva k vyjádření se k záměru soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení jednání podle ustanovení § 51 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2014, č. j. 32 Az 15/2014 - 43, zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 2. 2015 setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a s rozsudkem krajského soudu se ztotožnil. Žalovaný plně odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu azylového řízení, a to i s ohledem na předcházející řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný považuje současnou žádost stěžovatele za účelovou a podanou po více než jedenácti letech jeho protiprávního zdržování se na území České republiky pouze s cílem legalizovat si zde další pobyt. Žalovaný má za to, že stěžovatel v současné žádosti neuvedl žádné nové azylově relevantní skutečnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím azylovém řízení. Proto navrhl, aby kasační stížnost byla podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (viz ustanovení §

103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (viz ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není důvodné odmítnout celou kasační stížnost jako nepřipustnou (viz ustanovení § 104 s. ř. s.).

[9] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je v judikatuře (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) vykládán jako „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[11] V této souvislosti je vhodné připomenout, že v zájmu stěžovatele je v kasační stížnosti přesvědčivě uvést, v čem zmíněný přesah vlastních zájmů spatřuje, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Přichází-li totiž stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl stejný závěr.

[12] Kasační stížnost nicméně neobsahuje žádnou argumentaci, která by přesah vlastních zájmů stěžovatele dokládala. Stěžovatel setrval toliko u účelových tvrzení, jejichž věrohodnost byla zpochybněna již v rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2014, č. j. OAM-268/ZA-ZA02-HA08-2013, a následně vznesl námitky spočívající v tvrzeném pochybení krajského soudu, které však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[13] Pokud jde o hodnocení přípustnosti současné žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud po obeznámení se s obsahem správního spisu se závěry krajského soudu i žalovaného, a sice že současná žádost stěžovatele neobsahuje žádné nové azylově relevantní skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, jež stanoví, že „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Navzdory tomu, že stěžovatel uvádí některé nové skutečnosti ohledně jeho participování na hnutí Falun Gong, nejedná se o skutečnosti nebo zjištění, které nastaly až po pravomocném skončení prvního azylového řízení vedeného se stěžovatelem, a které tak nemohly být bez jeho vlastního zavinění zkoumány již v rámci zmíněného řízení. Stěžovatel nicméně i navzdory poučení o tom, že musí uvádět pravdivé a úplné informace, a že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jeho osobních údajů, uvedl mezi důvody své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

pokračování

toliko svou nepříznivou ekonomickou situaci a snahu o legalizaci svého pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že zastavení současného azylového řízení vedeného se stěžovatelem podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti stěžovatele podle ustanovení § 10a písm. e) téhož zákona bylo opodstatněné.

[14] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kontextu ostatních okolností působí stěžovatelem tvrzená účast na hnutí Falun Gong značně nevěrohodně. Zde je nutné v první řadě podotknout, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou stěžovatel podal po více než deseti letech nelegálního pobytu na území České republiky, navíc v době, kdy mu hrozilo vyhoštění, se jeví přinejmenším jako účelová. Ke stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 4. 2. 2010, č. j. 9 Azs 44/2009 – 30, (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém vyslovil, že *„[p]odání žádosti o mezinárodní ochranu až v případě hrozícího vyhoštění je v praxi ve většině případů účelové, neboť pro žadatele představuje způsob, jak se správnímu vyhoštění (minimálně dočasně) vyhnout.“*

[15] Azylové řízení je navíc specifické tím, že rozhodující význam se přikládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. I v této souvislosti lze odkázat na výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 9 Azs 44/2009 – 30, ze kterého vyplývá že *„[v] řízení o udělení mezinárodní ochrany je přitom základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany, může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu.“* Věrohodnost stěžovatelových tvrzení týkajících se hrozícího nebezpečí jeho pronásledování a uvěznění v krajině původu nicméně snižuje vícero nesrovnalostí a logických rozporů v jeho současných i dřívějších výpovědích, když stěžovatel například uvedl, že v červnu 2013 komunikoval se zastupitelským úřadem Čínské lidové republiky v České republice a úspěšně si vyřídil cestovní doklad. Poukázat lze také na výpověď stěžovatele v jiném správním řízení o jeho vyhoštění v roce 2011, kdy uvedl, že kromě finančních prostředků mu nic nebrání v tom, aby se vrátil do země původu. Nejvyšší správní soud se proto přiklání k názoru žalovaného a posléze i krajského soudu o tom, že jednotlivé výpovědi stěžovatele jsou v posuzovaných souvislostech nevěrohodné, a tvrzení stěžovatele o reálné hrozbě jeho pronásledování tak není dostatečně důkazně podloženo.

[16] Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní ani námitku stěžovatele týkající se nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s názorem stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu by bylo pro nesrozumitelnost, resp. pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. V této souvislosti nutno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, (dostupné na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, *„že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 80/2009-132 ze dne 22. září 2010), nebo pokud by z něj nevyplývalo, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 28/2008-76 ze dne 21. srpna 2008), pokud by jeho odůvodnění bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně*

rozporných právních hodnoceníh téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 94/2007-107 ze dne 31. ledna 2008), či pokud by jeho výrok byl vnitřně rozporný nebo by z něj nebylo možno zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. prosince 2003, 133/2004 Sb. NSS) a v některých jiných speciálních případech. Nicméně, s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit; srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 38/2006 – 72, ze dne 23. srpna 2006, z něhož plyne, že rozhodnutí [zde přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu] nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům správního orgánu a účastníků.“ Krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že stěžovatel uvedl v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany stejné důvody jako v řízení předchozím, tedy snahu o legalizaci svého pobytu na území České republiky, neboť mu po pravomocně uloženém soudním vyhoštění aktuálně hrozila jeho deportace. Dále krajský soud sice konstatoval, že stěžovatel ve své opakované žádosti ze dne 27. 8. 2013 uvedl zcela účelově odlišné a údajně nové informace, aby tak dosáhl příznivějšího rozhodnutí ve věci, nicméně následně uzavřel, že se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu (k tomu viz blíže odstavec 13 tohoto usnesení). Krajský soud se náležitě vypořádal také s námitkou porušení ustanovení § 3 správního řádu, když na straně 5 napadeného rozsudku nejdříve zrekapituloval obsah správního spisu, z něhož při svém rozhodování vycházel a následně na straně 6 konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že ačkoli jsou jednotlivá odůvodnění dílčích závěrů krajského soudu stručná, za pomoci výkladu celého napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k obsahu spisu lze tyto závěry považovat za dostatečně srozumitelné.

[17] Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku stěžovatele související s tvrzenými vadami řízení před krajským soudem, když stěžovatel uvádí, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno bez nařízení jednání, a to navzdory tomu, že stěžovateli nebyla doručena výzva k vyjádření, zda s tímto postupem souhlasí (viz ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.). Při zkoumání důvodnosti této námítky vycházel Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu, z něhož vyplývá, že výzva dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. (viz č. l. 17) byla právnímu zástupci stěžovatele dodána do datové schránky dne 27. 6. 2014 v 9:55 hod., přičemž právní zástupce stěžovatele si tuto výzvu převzal stejného dne v 10:01 hod. (viz doručka připojená k č. l. 33). Nejvyšší správní soud proto považuje tuto námitku za účelovou a ničím nepodloženou.

pokračování

[18] Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu nevypořádání se s jeho žalobní námitkou, že žalovaný si neopatřil dostatečné podklady pro svůj závěr spočívající v nedůvodnosti žádosti stěžovatele z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Zde je nutné v první řadě uvést, že žaloba ze dne 8. 4. 2014 výše uvedenou námitku stěžovatele neobsahuje. Ustanovení § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. přitom brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Námitky, které jdou nad rámec citovaného ustanovení, jsou v řízení o kasační stížnosti zásadně nepřípustné. Výjimku z tohoto pravidla představují právě žaloby a kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany, ve kterých lze za splnění určitých podmínek meze vytýčené žalobou překročit. Jak v této souvislosti vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz), „soud (by) nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádná další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. [...] Pokud [...] soud nemá poznatky podporující závěr, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné poskytnout cizinci doplňkovou ochranu, neboť k tomu byly důvody plynoucí ze zásady non-refoulement, která již nemůže být zajištěna v jiném řízení, pak možnost překročení žalobních bodů je vázána jen na výjimky upravené soudním řádem správním (tedy musela by být zjištěna buď nicotnost rozhodnutí, nebo jeho nepřezkoumatelnost znemožňující přezkoumání v mezích žalobních bodů).“ Z obsahu správního spisu v posuzované věci nicméně vyplývá, že žalovaný zjistil situaci v zemi původu stěžovatele na základě četných zdrojů vyjmenovaných v žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovatel navíc ve své kasační stížnosti nikterak nespecifikuje, v jakých konkrétních okolnostech hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu spatřuje a jeho námitka tak zůstává v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného. K tomuto druhu námitek se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v minulosti (srov. např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, dostupné na www.nssoud.cz), když uvedl, že „za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.“ Nejvyšší správní soud přitom nemá žádné nové poznatky o tom, že by stěžovateli hrozila v zemi původu vážná újma, a proto konstatuje, že podmínky pro překročení žalobních bodů vymezené ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, nejsou splněny. Jelikož kasační stížnost nenachází v rozsahu této námítce svůj předobraz v žalobě, tedy opírá se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, je kasační stížnost v tomto rozsahu nepřípustná.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu